

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 august 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Ciubotaru Iurie Xxxxx, născut la xxxxx, originar din sat. Xxxxx, r-nul Xxxxx, domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 21.08.2017 – 23.07.2018;

2. Instanța de apel : 20.08.2018 – 05.03.2019;

3. Instanța de recurs ordinar : 24.05.2019 – 01.08.2019.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 23 iulie 2018, Ciubotaru Iurie a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că prin rechizitoriu, de către organul de urmărire penală Ciubotaru Iurie este învinuit pentru faptul că la 27 februarie 2017, data și ora exactă nu au fost stabilite de către organul de urmărire penală, în timp ce se afla pe teritoriul mun. Chișinău, sectorul Botanica, urmărind scopul determinării, îndemnării, înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, prin intermediul convorbirilor pe care le-a avut cu Xxxxx și Xxxxx, trezindu-le interesul pentru practicarea prostituției, le-a îndemnat și determinat pe acestea să presteze servicii sexuale contra plată, promițându-le personal, o remunerare de 1000 lei pentru fiecare. În scopul realizării intențiilor sale criminale, Ciubotaru Iurie, la 27 februarie 2017 a contactat-o telefonic pe Xxxxx, care se afla împreună cu Xxxxx, și le-a comunicat să se apropie în restaurantul „Aktiv” de pe bd. Dacia 27, mun. Chișinău, de unde ulterior acestea, împreună cu doi cetățeni ai României, pe nume Vișan Dragoș și Ioniță Jenică, pe care Ciubotaru Iurie i-a prezentat drept

prietenii săi, s-au deplasat în hotelul „City Park” din str. E. Doga 2, mun. Chișinău, unde au întreținut raporturi sexuale.

Astfel, acțiunile lui Ciubotaru Iurie, au fost încadrate în prevederile art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal, proxenetismul, adică îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Botanica, Carolina Lupașcu, prin care a solicitat casarea sentinței, cu adoptarea unei noi decizii, prin care Ciubotaru Iurie să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit. a) Cod penal și stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe termen de 4 ani, cu ispășire în penitenciar de tip semiînchis, și cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, a suspenda condiționat executarea pedepsei, cu stabilirea unui termen de probațiune de 2 ani.

În susținerea apelului declarat, acuzatorul de stat a menționat că argumentele instanței de fond precum că „având în vedere declarațiile contradictorii ale părții vătămate Xxxxx cu privire la vinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie, în raport cu declarațiile ultimului privind nerecunoașterea vinovăției, instanța de judecată a constatat prezența unor dubii privind vinovăția acestuia, care nu pot fi înlăturate în nici un mod și care, potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală și art. 6 din CEDO, urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului” considerînd această concluzie greșită, ori, acuzatorul de stat a atras atenția instanței de fond asupra divergențelor între declarațiile părților vătămate și a inculpatului.

Ambele părți vătămate confirmă că Ciubotaru Iurie și Xxxxx s-au cunoscut până la data comiterii infracțiunii imputate, și că inculpatul cunoștea cu certitudine că ele locuiau împreună și că anterior practicau prostituția. Părțile vătămate confirmă că Ciubotaru Iurie le-a întâlnit în fața localului Aktiv și le-a condus în interior, făcîndu-le cunoștință cu cetățenii români, în prealabil le-a spus că totul va fi bine. Cu Richey referitor la preț s-a înțeles Xxxxx, Xxxxx fiind de față, și anume era vorba de servicii sexuale propriu-zise, oral și atît, iar pentru aceasta trebuiau să le achite câte 1000 lei pentru fiecare.

Inculpatul a declarat că cu cetățenii români el a făcut cunoștință în seara de 27.02.17, însă potrivit declarațiilor părților vătămate, Ciubotaru Iurie le-a făcut cunoștință cu două persoane din cele așezate la masă, spunând că aceștia sunt românii despre care le-a spus la telefon, el a zis că românii le vor ajuta cu bani, sunt băieți buni și altele. Ricky le-a spus că cel puțin cîte 50 de euro de fiecare vor primi de la ei, pentru timpul petrecut cu ei, de asemenea, el a vorbit cu ei și totul va fi bine, inclusiv ce ține de plata serviciilor lor. Inculpatul a declarat că din seara de 27.02.17 cu părțile vătămate nu a discutat, însă părțile vătămate au declarat că a doua zi l-au sunat pe Richey, care nu a răspuns la telefon, și abia peste vreo 2 zile au dat de acesta, iar cînd Vera l-a întrebat de ce nu s-au achitat cu ele, Ricky s-a mirat de ce nu li s-a achitat și le-a spus că se va lămuri cu chestia asta, că va vorbi cu ei și să nu-și facă griji, că va fi totul bine, dar nu a mai rezolvat nimic în acest sens.

Aceste divergențe urmau a fi interpretate corect, drept o încercare a inculpatului de a evita răspunderea penală, iar declarațiile părților vătămate apreciate drept veridice, deoarece sunt pertinente și concludente cu totalitatea probelor administrate pe cauza penală, și anume: proces verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 17.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx, proces verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 26.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx. Ordonanță și proces verbal de ridicare din 02.08.2017 a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: ordonanță privind efectuarea percheziției, demers privind autorizarea percheziției, încheiere din 27 iulie 2017, mandat din 27.07.17, ordonanță și proces verbal de ridicare din 04.08.2017 a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: proces verbal de examinare a obiectului din 03.08.17, proces verbal de examinare a obiectului din 04.08.17, proces verbal de audiere a martorului Xxxxx, bon de plată pe numele Ioniță Jenică, ordin de plată pe numele Vișan Dragoș, copia pașaportului lui Ioniță Jenică, copia pașaportului lui Vișan Dragoș, proces verbal privind recunoașterea în calitate de corp delict și anexare la cauză penală din 09.08.17.

Referitor la argumentele instanței de fond precum că „instanța constată absența atât a motivului la Ciubotaru Iurie de interes material de pe urma presupusei activități de practicare a prostituției de către Xxxxx și Xxxxx, cât și absența scopului de practicare a prostituției de către acestea”, apelantul a considerat această concluzie greșită, ori, în cazul proxenetismului, victima își poate oferi acordul nealterat, voința de a se prostitua aparținându-i în totalitate, în mod liber, aceasta consimte nestingherit, fiind atrasă de obținerea unor avantaje. De asemenea, îndemnul presupune, stimularea interesului unei alte persoane să practice prostituția, fără să conteze dacă îndemnul are loc o singură dată sau periodic. Înlesnirea presupune ajutorul dat unei persoane să practice prostituție, fie prin punerea la dispoziție a clienței, a localului, a spațiului etc.

Referitor la argumentele instanței de fond precum că „cu toate că acuzatorul de stat la încadrarea juridică a faptei inculpatului i-a incriminat doar acțiunile de îndemnul, determinarea la prostituție și înlesnirea practicării prostituției, instanța de judecată constată că prin fapta reținută la acuzarea acestuia, lui Ciubotaru Iurie i se incriminează și acțiunea de tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către Xxxxx și Xxxxx” apelantul l-a considerat eronat, ori, conform actului de învinuire, lui Ciubotaru Iurie i se incriminează îndemnarea, înlesnirea și determinarea la practicarea prostituției asupra a două persoane.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de procuror și a fost menținută sentința fără modificări.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că instanța de fond a stabilit just starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond a ajuns corect la concluzia despre nevinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Prin probele prezentate de procuror și cercetate de instanța de apel nu a fost dovedit

faptul că acțiunile inculpatului Ciubotaru Iurie întrunesc elementele infracțiunii.

Împrejurările ce determină necesitatea achitării lui Ciubotaru Iurie au fost constatate prin totalitatea de probe prezentate de partea acuzării și partea apărării în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, iar instanța de fond a ajuns corect și în mod justificat la concluzia că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, ceea ce determină necesitatea achitării acestuia.

Astfel, instanța de apel a stabilit că Ciubotaru Iurie a fost învinuit de către organul de urmărire penală în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal, conform semnelor calificative - „îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane”.

În ședința instanței de apel, conform prevederilor art. 415 alin.(2¹) Cod procedură penală, judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

În acest context Colegiul penal a notat că acuzatorul de stat în instanța de apel a solicitat audierea părții vătămate Xxxxx cât și verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond.

Apărarea în ședința instanței de apel a declarat că careva probe suplimentare nu are, făcând trimitere doar la actele de procedură în ceea ce privește aplicarea statutului de bănuț (învinuit) cu încălcarea termenelor de prescripție.

Colegiul penal analizând probele prezentate de către partea acuzării și partea apărării cercetate în ședința de judecată, a considerat că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, constatând necesitatea achitării inculpatului Ciubotaru Iurie, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit. a) Cod penal.

Colegiul penal a reținut că prin rechizitoriu de către organul de urmărire penală Ciubotaru Iurie este învinuit pentru faptul că la 27 februarie 2017, data și ora exactă nu au fost stabilite de către organul de urmărire penală, în timp ce se afla pe teritoriul mun. Chișinău, sectorul Botanica, urmărind scopul determinării, îndemnării, înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, prin intermediul convorbirilor pe care le-a avut cu Xxxxx și Xxxxx, trezindu-le interesul pentru practicarea prostituției, le-a îndemnat și determinat pe acestea să presteze servicii sexuale contra plată, promițându-le personal, o remunerare de 1000 lei pentru fiecare.

În scopul realizării intențiilor sale criminale, Ciubotaru Iurie, la 27 februarie 2017 a contactat-o telefonic pe Xxxxx, care se afla împreună cu Xxxxx, și le-a comunicat să se apropie în restaurantul „Aktiv” de pe bd. Dacia 27, mun. Chișinău, de unde ulterior acestea, împreună cu doi cetățeni ai României, pe nume Vișan Dragoș și Ioniță Jenică,

pe care Ciubotaru Iurie i-a prezentat drept prietenii săi, s-au deplasat în hotelul „City Park” din str. E. Doga 2, mun. Chișinău, unde au întreținut raporturi sexuale.

Colegiul penal, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, pe baza probelor prezentate de către procuror și examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, probelor scrise din dosar, a considerat că instanța de fond a constatat în mod justificat faptul că procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar demonstra vinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie în comiterea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit. a) Cod penal, și a pronunțat corect o sentință de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii or, din ansamblul de probe prezentate de procuror nu se confirmă vinovăția lui Ciubotaru Iurie.

Instanța de apel a reținut că conform prevederilor art.8 Cod de procedură penală, care dispune că persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă, de faptul că, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri și că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, iar la caz, nu a fost prezentată nici o probă concludentă, pertinentă, și veridică care ar demonstra că Ciubotaru Iurie a comis „*proxenetismul, adică îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane*”.

Colegiul a constatat că, prima instanță, conform prevederilor art.414 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită.

Cu referire la motivele invocate de acuzatorul de stat precum că prima instanță a pronunțat o sentință ilegală și neobiectivă de achitare a inculpatului și că inculpatul urma să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit.a) Cod penal, Colegiul penal a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt și de drept, care ar impune casarea sentinței adoptate în partea achitării inculpatului.

Instanța de apel a considerat că aceste afirmații ale părții acuzării reprezintă opinia subiectivă a apelantului or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul achitării inculpatului de învinuire a infracțiunii încriminate, luând în vedere probele prezentate de către partea acuzării și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, care au fost apreciate potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al admisibilității, pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la necesitatea achitării inculpatului pe motiv că

fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii deoarece nu au fost prezentate probe verosimile în acest sens.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le-a însușit, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 par.1 din Convenție, deși obligația instanței este să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs.Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea într-un proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

Inculpatul, pe tot parcursul procesului penal, inclusiv în ședința de judecată a Curții de Apel, a respins învinuirea adusă, motivând că nu a îndemnat sau determinat la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane.

S-a menționat că Ciubotaru Iurie a dat declarații constante și consecutive pe tot parcursul procesului penal, a menținut aceeași poziție de nerecunoaștere a vinovăției de la urmărirea penală până la instanța de apel, iar versiunea inculpatului nu a fost combătută de partea acuzării prin probele prezentate în sprijinul învinuirii.

Colegiul penal a considerat că în cadrul ședinței de judecată nu au fost prezentate suficiente probe concludente și utile, care ar demonstra pe deplin fapta lui Ciubotaru Iurie că întrunește elementele infracțiunii, învinuirea adusă poartă un caracter pripit și superficial, or dimpotrivă, din materialele dosarului rezultă că probe în sprijinul învinuirii de facto nu au fost prezentate.

În ședința Curții de Apel a fost audiată suplimentar partea vătămată Xxxxx și în rest acuzarea nu a prezentat instanței de apel alte probe cu martori.

Potrivit textului apelului, ca temei de casare a sentinței judecătorești este invocat că hotărârea instanței conține o eroare de drept, analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în apel, Colegiul penal a constatat că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea apelului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârilor judecătorești.

Instanța de apel a menționat că martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Astfel, Colegiul penal a menționat că partea vătămată Xxxxx nu s-a prezentat, iar procurorul n-a asigurat prezența ei în instanța de apel, astfel dânsa n-a fost audiată în cadrul examinării apelului.

Mai mult ca atât, Colegiul a menționat că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată întocmit în instanța de apel, de către Președintele ședinței fiind pusă în discuție posibilitatea examinării cauzei în lipsa părții vătămate Xxxxx procurorul la întrebarea instanței a răspuns: „*consider posibil, solicit continuarea examinării cauzei*”.

În acest sens, Colegiul penal a menționat că pe parcursul examinării cauzei, acuzatorul de stat nu a prezentat vreo probă care ar confirma vinovăția lui Ciubotaru

Iurie, limitându-se doar la enumerarea exhaustivă a normelor, abnegând impertinența acestora în coraport cu situația faptică creată.

Astfel, Colegiul a justificat concluzia instanței de fond cu referire la declarațiile părții vătămate Xxxxx, date la faza urmăririi penale. În acest sens instanța întemeiat a menționat că aceasta nu s-a prezentat în ședința de judecată, fiind dispusă anunțarea în căutare a acesteia cu arestarea ei, într-o altă cauză penală de învinuire a ei conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.165 Cod penal, fapt confirmat prin informația parvenită de la IP Botanica (f.d.173), prin comportamentul său partea vătămată Xxxxx, a manifestat renunțarea la drepturile și interesele sale în calitate de parte vătămată în prezenta cauză penală, având în vedere că a fost citată legal în ședința de judecată, însă nu s-a prezentat, eschivându-se paralel și de la prezentarea în cauza penală intentată în privința sa, motiv pentru care s-a dispus continuarea examinării prezentei cauze penale în lipsa acesteia.

În contextul celor relatate, nu a fost acceptată proba procurorului de a da citirii declarațiile depuse de partea vătămată Xxxxx la faza de urmărire penală, odată ce în cauză nu au fost întrunite condițiile prevederilor art. 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, deoarece nu a fost efectuată confruntarea dintre partea vătămată Xxxxx și Ciubotaru Iurie, precum și aceasta nu a fost audiată în conformitate cu art. 109 și 110 Cod de procedură penală, în contextul în care, potrivit prevederilor art. 369 alin. (1) Cod de procedură penală, regulile aplicabile audierii martorilor se aplică și la audierea părții vătămate.

Cu referire la cel de-al doilea aspect și anume, care este importanța declarațiilor părții vătămate Xxxxx pentru acuzarea înaintată inculpatului Ciubotaru Iurie, instanța a reținut că acestea, împreună cu declarațiile părții vătămate Xxxxx sunt probele de bază pe care s-a întemeiat acuzatorul de stat la învinuirea formulată inculpatului Ciubotaru Iurie, declarații din care au rezultat și alte mijloace de probă, administrate în cadrul cercetării judecătorești, precum verificarea declarațiilor părților vătămate la fața locului, probe pe care se bazează efectiv învinuirea.

Astfel, declarațiile părții vătămate Xxxxx constituie una din probele decisive ale învinuirii lui Ciubotaru Iurie.

În continuare, cu referire la cel de-al treilea aspect și anume dacă există garanții procedurale suficiente pentru a contrabalansa inconvenientele cauzate, în cazul admiterii citirii depozițiilor în litigiu în instanța de judecată, instanța a reținut că de către procuror nu au mai fost aduse probe directe care ar indica asupra vinovăției inculpatului în fapta incriminată în afară de declarațiile părților vătămate. Astfel, având în vedere caracterul decisiv al declarațiilor în litigiu, în raport cu lipsa unor remedii pentru contrabalansarea inconvenientelor cauzate părții apărării, în cazul admiterii citirii depozițiilor părții vătămate Xxxxx, instanța a considerat că admiterea cercetării acestui mijloc de probă ar fi de natură să cauzeze o limitare a dreptului la apărare a inculpatului Ciubotaru Iurie incompatibile cu cerințele procesului echitabil.

Colegiul a constatat că instanța de fond s-a expus asupra tuturor probelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, iar în conformitate

cu prevederile art.394 alin.(3) Cod de procedură penală, a făcut o analiză amplă a probelor acumulate, a argumentat detaliat, cu trimitere la legile respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în suportul învinuirii inculpatului și s-au apreciat astfel. Prin urmare, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză. Dezacordul autorului apelului cu modul de apreciere a probelor administrate în dosar nu poate servi ca temei de casare a unei hotărâri judecătorești definitive, atât timp cât alte circumstanțe nu sunt invocate.

Conform art.389 alin.(1) Cod procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate, trebuie să fie interpretate în favoarea inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal a concluzionat că, instanța de fond corect a conchis asupra achitării inculpatului Ciubotaru Iurie de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal, din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, prezumția nevinovăției și exigența că organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile este menționată explicit în articolul 6 § 2 din Convenția Europeană și ține de noțiunea generală de proces echitabil în sensul articolului 6 § 1 (a se vedea, mutatis mutandis, Saunders v. Marea Britanie din 17 decembrie 1996, § 68).

Mai mult, în speță Colegiul penal a atestat că în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CEDO, în hotărârea Capean vs. Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punct de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Subsecvent, și la acest capitol jurisprudența CEDO, menționează că, formularea învinuirii în privința unei persoane trebuie să fie concretă, cu suficientă claritate pentru ca persoana învinuită să poată realiza care sunt acțiunile sau inacțiunile sale care intră sub incidența învinuirii și respectiv să-și poată formula poziția de apărare, iar aceasta ar semnifica respectarea dreptului la un proces echitabil.

Mai mult, reieșind din caracterul fundamental al principiului prezumției nevinovăției, se impune exigența ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile aduse, sarcină care este unul dintre elementele dreptului la proces echitabil în temeiul art. 6 § 1 și art. 6 § 2 din Convenția Europeană (a se vedea, mutatis mutandis, Saunders v. Marea Britanie din 17 decembrie 1996, § 68).

Or, nici în ședința primei instanțe, nici în ședința instanței de apel acuzarea nu a prezentat probe, care ar fi demonstrat cert că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii și anume „îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane”.

Conform normelor Codului de procedură penală și CEDO care prevede că dacă din probele administrate în cauză nu rezultă cu certitudine că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost dedus judecății, în favoarea acestuia operează principiul de drept „in dubio pro reo” se regăsește în art. 6 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și reflectă prezumția de nevinovăție, care, în general, este un drept protejat de CEDO și de Constituție, iar în particular constituie și o regulă a probatoriului prin postulatul menționat.

Totodată, Colegiul penal a menționat că CEDO statuează în cauza Constantin Florea împotriva României (Cererea nr. 21534/05, 19 iunie 2012) că prezumția de nevinovăție consacrată la art. 6 § 2 face parte din elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală, prevăzut la paragraful 1 (Deweer împotriva Belgiei, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată având în vedere jurisprudența Curții în domeniu. Curtea a examinat deja cereri din punct de vedere al celor două paragrafe coroborate (Bernard împotriva Franței, 23 aprilie 1998, pct. 37, Culegere de hotărâri și decizii 1998-11, și Janosevic împotriva Suediei, nr. 34619/97, pct. 96, CEDO 2002-VII) și a hotărât că art. 6 § 2 reglementa întreaga procedură, indiferent de rezultatul procesului și inclusiv în cazul în care acestea au fost oprite ca urmare a intervenției prescripției (Minelli împotriva Elveției, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și Didu).

Colegiul penal a reținut că vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Prin urmare, temeuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea soluției instanței de fond privind achitarea inculpatului Ciubotaru Iurie învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, Colegiul penal nu a constatat, fiind solidară în acest sens cu concluzia instanței inferioare, motiv pentru care Colegiul a respins ca nefondat apelul procurorului.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar în termen la data de 03 mai 2019 de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care indicînd temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei atacate, cu remiterea cauzei penale la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecători.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat următoarele motive :

- art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, toate fiind valabile în prezenta cauză penală;

- instanța de apel nu a îndeplinit prevederile stricte ale legii, precum și explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție date la punctul 14 al Hotărârii nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordin de apel”, din sensul cărora rezultă că nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei instanței de apel;

- instanța examinând apelul nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie, de comiterea infracțiunii încriminate de către organul de urmărire penală, nu a analizat cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor și respectiv au dedus eronat că inculpatul urmează a fi achitat și respectiv instanța de apel a menținut sentința;

- recurentul invocă faptul că, că ambele instanțe care au examinat cazul, s-au bazat doar pe argumente nefondate ale inculpatului, fără a se da o apreciere în coroborare cu celelalte probe obiective, altor probe în ansamblu obținute conform rigorilor Codului de procedură penală în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată;

- în ședința instanței de apel au fost cercetate probele acumulate legal la faza urmăririi penale, care dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului Ciubotaru Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit.a) Cod penal și care întru totul coroborează între ele;

- de facto, lecturînd decizia Curții de Apel Chișinău, se observă o apreciere drept veridică a poziției apărării și se respinge totalmente probatoriul acumulat de organul de urmărire penală;

- în motivarea soluției sale, instanța a constatat că inculpatul, pe tot parcursul procesului penal, inclusiv în ședința de judecată a Curții de Apel, a respins învinuirea adusă, motivând că nu a îndemnat, determinat și înlesnit la practicarea prostituției pe părțile vătămate;

- prin urmare argumentele instanțelor sunt neîntemeiate, deoarece în susținerea apelului declarat, acuzatorul de stat a menționat că unul din argumentele instanței este acel fapt că, declarațiile părților vătămate au fost apreciate drept unele contradictorii în raport cu declarațiile inculpatului;

- la acest capitol e de menționat că, concluzia este greșită, ori, acuzatorul de stat a atras atenția instanței asupra divergențelor între declarațiile părților vătămate și a inculpatului;

- ambele părți vătămate confirmă că, Ciubotaru Iurie și Xxxxx s-au cunoscut până la data comiterii infracțiunii imputate, și inculpatul cunoștea cu certitudine că ele locuiau împreună și că anterior practicau prostituția. Părțile vătămate confirmă că Ciubotaru Iurie le-a întâlnit în fața localului „Aktiv” și le-a condus în interior, făcîndu-le cunoștință cu cetățenii români, în prealabil le-a spus că totul va fi bine. Cu Richy referitor la preț s-a înțeles Xxxxx, Xxxxx fiind de față, și anume era vorba de servicii sexuale propriuzise, oral și atît, iar pentru aceasta trebuiau să le achite câte 1000 lei pentru fiecare;

- inculpatul a declarat că cu cetățenii români el a făcut cunoștință în seara de 27.02.17, însă potrivit declarațiilor părților vătămate, Ciubotaru Iurie le-a făcut

cunoștință cu două persoane din cele așezate la masă, spunând că aceștia sunt românii despre care le-a spus la telefon, el a zis că românii le vor ajuta cu bani, sunt băieți buni și etc. Ricky le-a spus că cel puțin câte 50 de euro de fiecare vor primi de la ei, pentru serviciile sexuale acordate, de asemenea, el a vorbit cu ei și totul va fi bine, inclusiv ce ține de plata serviciilor lor. Inculpatul a declarat că din seara de 27.02.17, cu părțile vătămate nu a discutat, însă părțile vătămate au declarat că a doua zi l-au sunat pe Ricky, care nu a răspuns la telefon, și abia peste vreo 2 zile au dat de acesta, iar când Vera l-a întrebat de ce nu s-au achitat cu ele, Ricky s-a mirat de ce nu li s-a achitat și le-a spus că se va lămuri cu chestia asta, că va vorbi cu ei și să nu-și facă griji, că totul va fi bine, dar nu a mai rezolvat nimic în acest sens;

- aceste divergențe urmau a fi interpretate corect, drept o încercare a inculpatului de a evita răspunderea penală, iar declarațiile părților vătămate apreciate drept veridice, deoarece sunt pertinente și concludente cu totalitatea probelor administrate pe cauza penală, și anume: proces verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 17.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx; proces verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 26.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx. Proces verbal de ridicare din 02.08.2017, a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: ordonanță privind efectuarea percheziției, demers privind autorizarea percheziției, încheiere din 27 iulie 2017, mandat din 27.07.17, ordonanță și proces verbal de ridicare din 04.08.2017 a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: proces verbal de examinare a obiectului din 03.08.17, proces verbal de examinare a obiectului din 04.08.17, proces verbal de audiere a martorului Xxxxx, bon de plată pe numele Ioniță Jenică, ordin de plată pe numele Vișan Dragoș, copia pașaportului lui Ioniță Jenică, copia pașaportului lui Vișan Dragoș, proces verbal privind recunoașterea în calitate de corp delict și anexare la cauză penală din 09.08.17;

- referitor la argumentele instanței de fond precum că „instanța constată absența atât a motivului la Ciubotaru Iurie de interes material de pe urma presupusei activități de practicare a prostituției de către Xxxxx și Xxxxx, cât și absența scopului de practicare a prostituției de către acestea”, recurentul consideră această concluzie greșită, ori, menționează că în cazul proxenetismului, victima își poate oferi acordul nealterat, voința de a se prostitua aparținându-i în totalitate, în mod liber, aceasta consimte nestingherit, fiind atrasă de obținerea unor avantaje. De asemenea, îndemnul presupune, stimularea interesului unei alte persoane să practice prostituția, fără să conteze dacă îndemnul are loc o singură dată sau periodic. Înlesnirea presupune ajutorul dat unei persoane să practice prostituție, fie prin punerea la dispoziție a clienței, a localului, a spațiului etc.;

- încă un motiv de a nu menține decizia instanței de apel este că, prin menținerea sentinței a fost menținută și constatarea eronată a instanței de fond care a depășit limitele învinuirii înaintate, *instanța de judecată constată că prin fapta reținută la acuzarea lui Ciubotaru Iurie i se incriminează și acțiunea de tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către Xxxxx și Xxxxx*, cu toate că acuzatorul de stat la încadrarea juridică a faptei inculpatului i-a incriminat doar acțiunile de îndemnul,

determinarea la prostituție și înlesnirea practicării prostituției, eroare care a fost preluată de către instanța de apel;

- în motivarea recursului recurentul invocă că, neîntemeiat s-a depășit limitele învinuirii de către instanțele de fond și apel, deoarece ordonanța de punere sub învinuire este în corespundere cu prevederile art.281 Cod de procedură penală, menționând că, învinuirea este clară, fiind descrise modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei;

- prin urmare, argumentele instanței de apel, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art.220 Cod penal, sînt neîntemeiate și contravin actelor cauzei, care dovedește faptul că, inculpatul Ciubotaru a îndemnat părțile vătămate la prostituție, adică prin trezirea interesului părților vătămate să practice prostituția, avînd scopul provocarea dorinței ultimelor de a practica prostituția, știind de starea financiară grea a ultimelor, fapt confirmat prin declarațiile ambelor părți vătămate, prioritar și declarațiile lui Surdu V. în cadrul judecării cauzei;

- astfel, acuzarea susține că îndemnul cît și determinarea de practicare a prostituției a fost consumat de către inculpat, deoarece părțile vătămate au executat actul prostituției, fiind realizată latura subiectivă a infracțiunii, caracterizată prin intenție directă. În speță Ciubotaru Iurie prin acțiunile sale a făcut ca victimele să ia hotărîrea de a practica prostituția;

- în opinia acuzatorului de stat, argumentele sentinței de achitare sunt nejustificate, deoarece probele au fost acumulate de către organul de urmărire penală în strictă conformitate cu prevederile legislației procesual penale, de aceea urmează a fi puse la baza sentinței de condamnare, or probele demonstrează vinovăția inculpatului și nu contravin prevederilor art. 93, 94 Cod de procedură penală;

- recurentul consideră că instanțele de fond și apel eronat și în mod pripit au ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal;

- sentința atacată nu cuprinde analiza și evaluarea completă, obiectivă și sub toate aspectele a mijloacelor de probe administrate, în vederea stabilirii exacte a împrejurărilor cazului și, respectiv, aprecierii probelor și calificării faptei săvârșite de inculpat;

- la darea soluției de achitare prima instanță n-a acordat deplină eficiență dispozițiilor articolelor 7, 101 și 384 Cod de procedură penală și greșit a stabilit starea de fapt și de drept în cauză, motiv pentru care sentința atacată este lovită de nulitate absolută;

- acuzarea consideră, că instanța de apel neîntemeiat a menținut hotărîrea primei instanțe, deoarece la judecarea apelului declarat de procuror, nu a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță și de apel, conform materialelor din cauza penală, nerespectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărîrea adoptată nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.

6. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art.435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată se remarcă, că instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță.

În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost evaluate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art.417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecății instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Procurorul critică decizia contestată, invocând temeiurile de casare prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Din analiza textuală a recursului declarat, Colegiul reține, că se contestă decizia instanței de apel, prin prisma temeiurilor de recurs invocate și menționate supra, invocându-se faptul, că în rezultatul evaluării incorecte și selective a probelor administrate la caz, instanța de apel greșit a menținut sentința de achitare în privința inculpatului Ciubotaru Iurie pe învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit. a) Cod penal, *din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii*.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept procesuale menționate, Colegiul constată că Ciubotaru Iurie de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit.a) Cod penal, îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, asupra mai multor persoane, însă prima instanță prin hotărârea din 23 iulie 2018 a adoptat o sentință prin care inculpatul Ciubotaru Iurie, a fost achitat din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, soluție menținută și de către instanța de apel prin decizia din 05 martie 2019.

Instanța de apel a constatat, că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorii, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului *în săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită*.

În contextul celor expuse, Colegiul penal lărgit relevă, că instanța de apel atunci când constată că fapta imputată prin rechizitoriu nu întrunește elementele infracțiunii imputate, urmează să-și argumenteze soluția prin prisma tuturor probelor acumulate în dosar, care trebuie apreciate multilateral și obiectiv. În acest sens, se are în vedere faptul că, așa cum s-a punctat deja mai sus, instanța de apel la judecarea cauzei trebuia să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului Ciubotaru Iurie să verifice și să aprecieze conform prevederilor art.101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și să constate dacă fapta incriminată întrunește sau nu elementele infracțiunii.

Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel, defectuos și-a argumentat soluția și nu-a înlăturat divergențele între declarațiile părților vătămate și a inculpatului, argumentelor prezentate de acuzator în susținerea apelului, or, din declarațiile părților vătămate rezultă că „*Ciubotaru Iurie și Xxxxx s-au cunoscut până la data comiterii*

infracțiunii imputate, și inculpatul cunoștea cu certitudine că ele locuiau împreună și că anterior practicau prostituția. Părțile vătămate confirmă că Ciubotaru Iurie le-a întâlnit în fața localului „Aktiv” și le-a condus în interior, făcându-le cunoștință cu cetățenii români, în prealabil le-a spus că totul va fi bine. Cu Ricky referitor la preț s-a înțeles Xxxxx, Xxxxx fiind de față, și anume era vorba de servicii sexuale propriu-zise, oral și atît, iar pentru aceasta trebuiau să le achite câte 1000 lei pentru fiecare”. Pe cînd inculpatul Ciubotaru Iurie a declarat că „cu cetățenii români el a făcut cunoștință în seara de 27.02.17”, însă potrivit declarațiilor părților vătămate, Ciubotaru Iurie le-a făcut cunoștință cu două persoane din cele așezate la masă, spunând că aceștia sunt români despre care le-a spus la telefon, el a zis că românii le vor ajuta cu bani, sunt băieți buni și etc. Ricky le-a spus că cel puțin cîte 50 de euro de fiecare vor primi de la ei, pentru serviciile sexuale acordate, de asemenea, el a vorbit cu ei și totul va fi bine, inclusiv ce ține de plata serviciilor lor. Inculpatul a declarat că din seara de 27.02.17, cu părțile vătămate nu a discutat, însă părțile vătămate au declarat că a doua zi l-au sunat pe Ricky, care nu a răspuns la telefon, și abia peste vreo 2 zile au dat de acesta, iar cînd Vera 1-a întrebat de ce nu s-au achitat cu ele, Ricky s-a mirat de ce nu li s-a achitat și le-a spus că se va lămuri cu chestia asta, că va vorbi cu ei și să nu-și facă griji, că totul va fi bine, dar nu a mai rezolvat nimic în acest sens”.

Din declarațiile tuturor părților audiate și materialele cauzei descrise în decizie, instanța de apel a analizat și a apreciat selectiv declarațiile inculpatului, fără a evalua celelalte probe și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

La acest capitol Colegiul remarcă că, instanța de apel nu a luat în considerație și nu a dat apreciere conform art.101 Cod procedură penală probelor prezentate de acuzare, și anume:

- procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 17.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx;
- procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 26.07.2017 cu participarea părții vătămate Xxxxx;
- procesul-verbal de ridicare din 02.08.2017, a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: ordonanță privind efectuarea percheziției, demers privind autorizarea percheziției, încheiere din 27 iulie 2017, mandat din 27.07.17;
- ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 04.08.2017 a actelor din cauza penală 2017420474 și anume: procesul-verbal de examinare a obiectului din 03.08.17, procesul-verbal de examinare a obiectului din 04.08.17, procesul-verbal de audiere a martorului Xxxxx.

În atare circumstanțe, Colegiul constată că instanța de apel nu a luat în considerație aceste declarații, cât și probele materiale prezentate de către partea acuzării, apreciind prioritar declarațiile inculpatului Ciubotaru Iurie, care are dreptul de a nu se autoincrimina și un cumul de probe expuse selectiv, și preluate din soluția primei instanțe.

Ca urmare, Colegiul constată că instanțele judecătorești inferioare au ajuns la concluzia referitor la achitarea lui Ciubotaru Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit.a) Cod penal, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, fără a-și motiva soluția, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, prin ce a admis o eroare de fapt, care a afectat soluția instanței și anume, discordanța între cele reținute de instanțe și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține, instanța de apel urmând să aprecieze obiectiv toate probele.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel, ignorând cumulul de probe administrate la dosar, a admis și a apreciat prioritar numai declarațiile selective a inculpatului, care au și fost puse la baza hotărârii de achitare a acestuia, astfel neexpunându-se doar asupra unor probe, fără o analiză în cumul a tuturor probelor prezentate de părți, neilucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

Totodată, Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel nu a clarificat circumstanțele relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul convenit, depășind limitele învinuirii, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută și urmează a fi casată.

Astfel, instanța de recurs ordinar reține că prin menținerea sentinței a fost menținută și constatarea eronată a instanței de fond care a depășit limitele învinuirii înaintate, „*instanța de judecată constată că prin fapta reținută la acuzarea lui Ciubotaru Iurie i se incriminează și acțiunea de tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către Xxxxx și Xxxxx*”, cu toate că acuzatorul de stat la încadrarea juridică a faptei inculpatului Ciubotaru Iurie i-a incriminat doar acțiunile de *îndemnul, determinarea la prostituție și înlesnirea practicării prostituției*, eroare care a fost preluată de către instanța de apel.

Prin urmare, neîntemeiat s-a depășit limitele învinuirii de către instanțele de fond și apel, deoarece ordonanța de punere sub învinuire este în corespundere cu prevederile art.281 Cod de procedură penală, menționând că, învinuirea este clară, fiind descrise modul de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei.

Colegiul menționează că concluzia instanței de apel, precum că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de art.220 alin.(2) lit.a) Cod penal, este nemotivată și contravine actelor cauzei.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul

real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și nemotivate.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat câteva probe, ignorând restul probelor, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată.

Instanța de recurs atestă că, conform prevederilor art.414 alin.(1), (2), (5), (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit art.419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

Din considerentele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale și nu a dat răspuns la motivele din apelul declarat de procurorul Lupașcu Carolina, alegațiilor de bază invocate de către procuror, care în opinia lui au importanță în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererea de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Ciubotaru Iurie Xxxxx** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de **29 august 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor